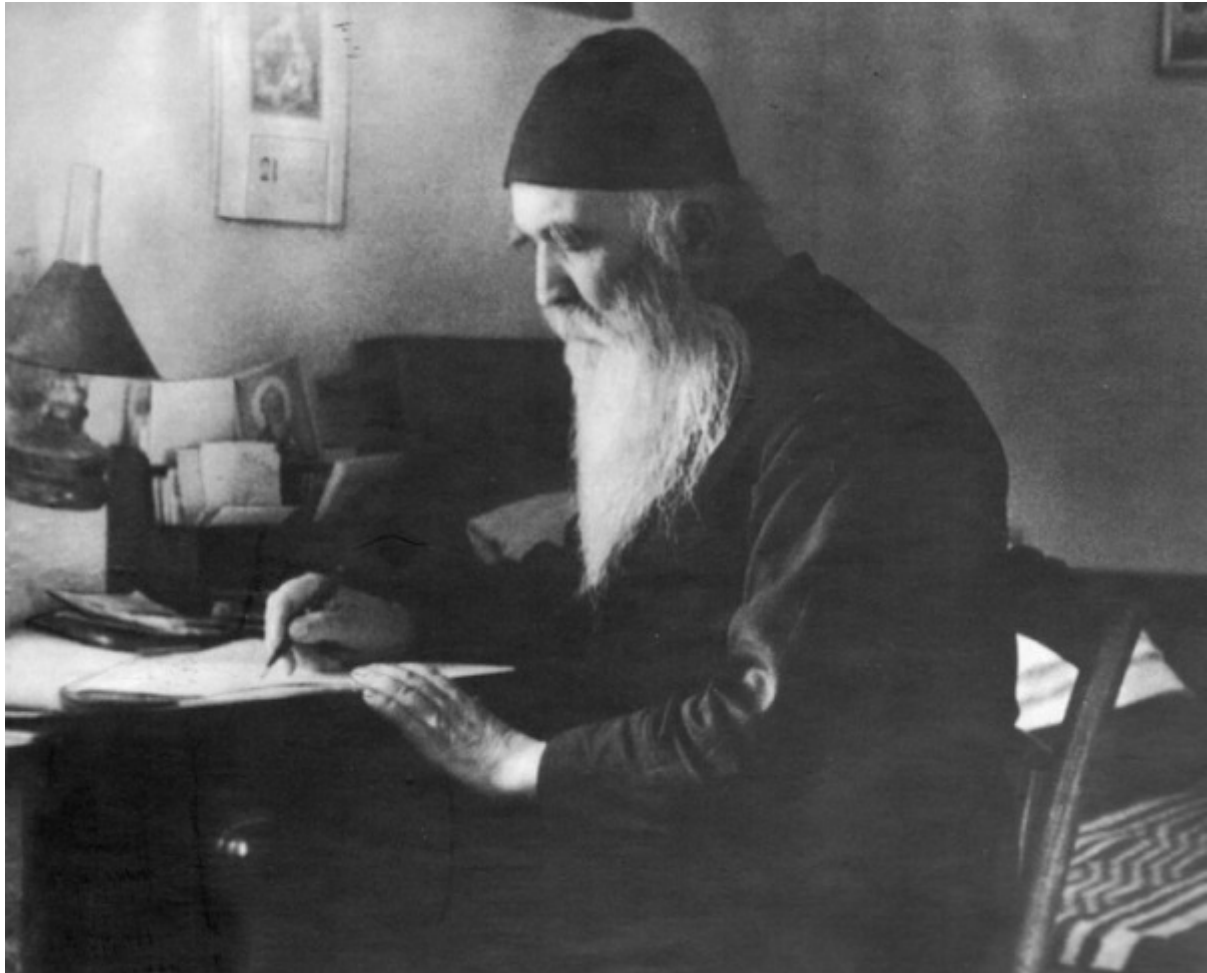
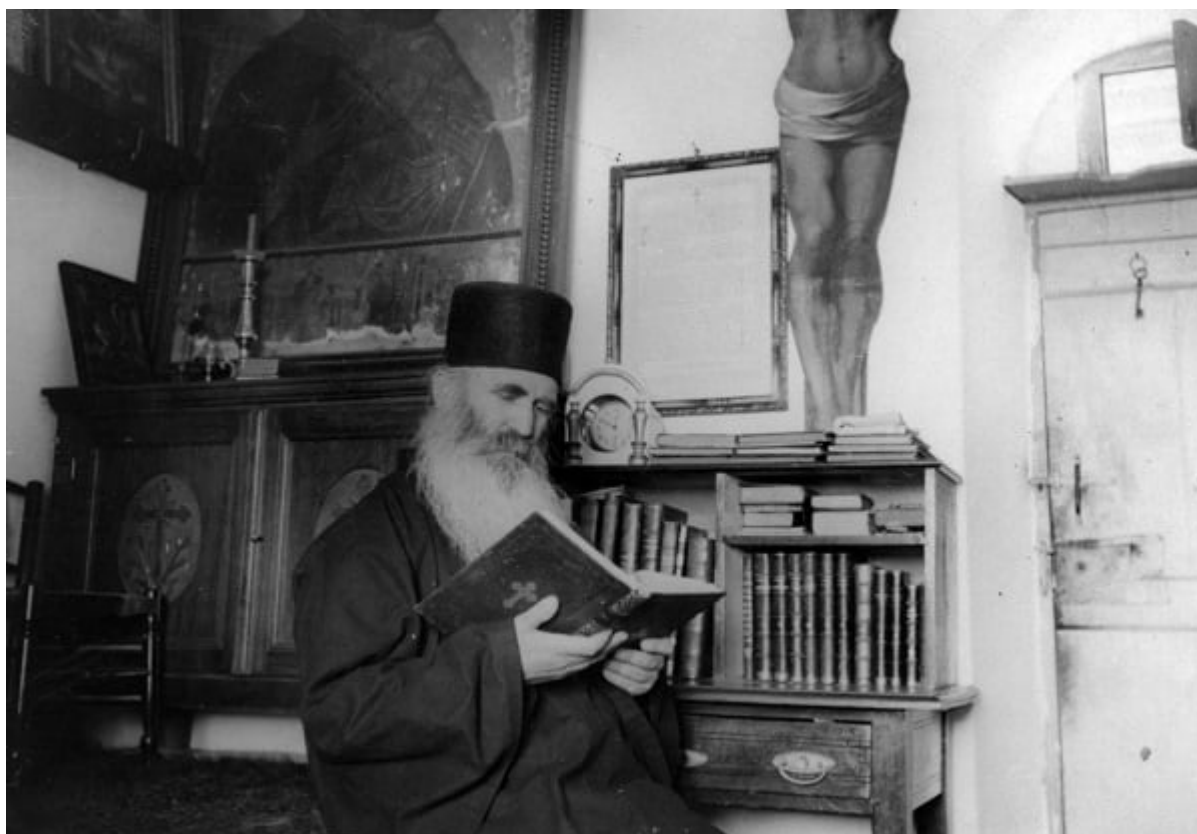

Έπρακτος αγάπη. Θυσιαστική αγάπη του αγίου Γέροντος (Αρχιμανδρίτης π. Τύχων Ανδρέου, δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

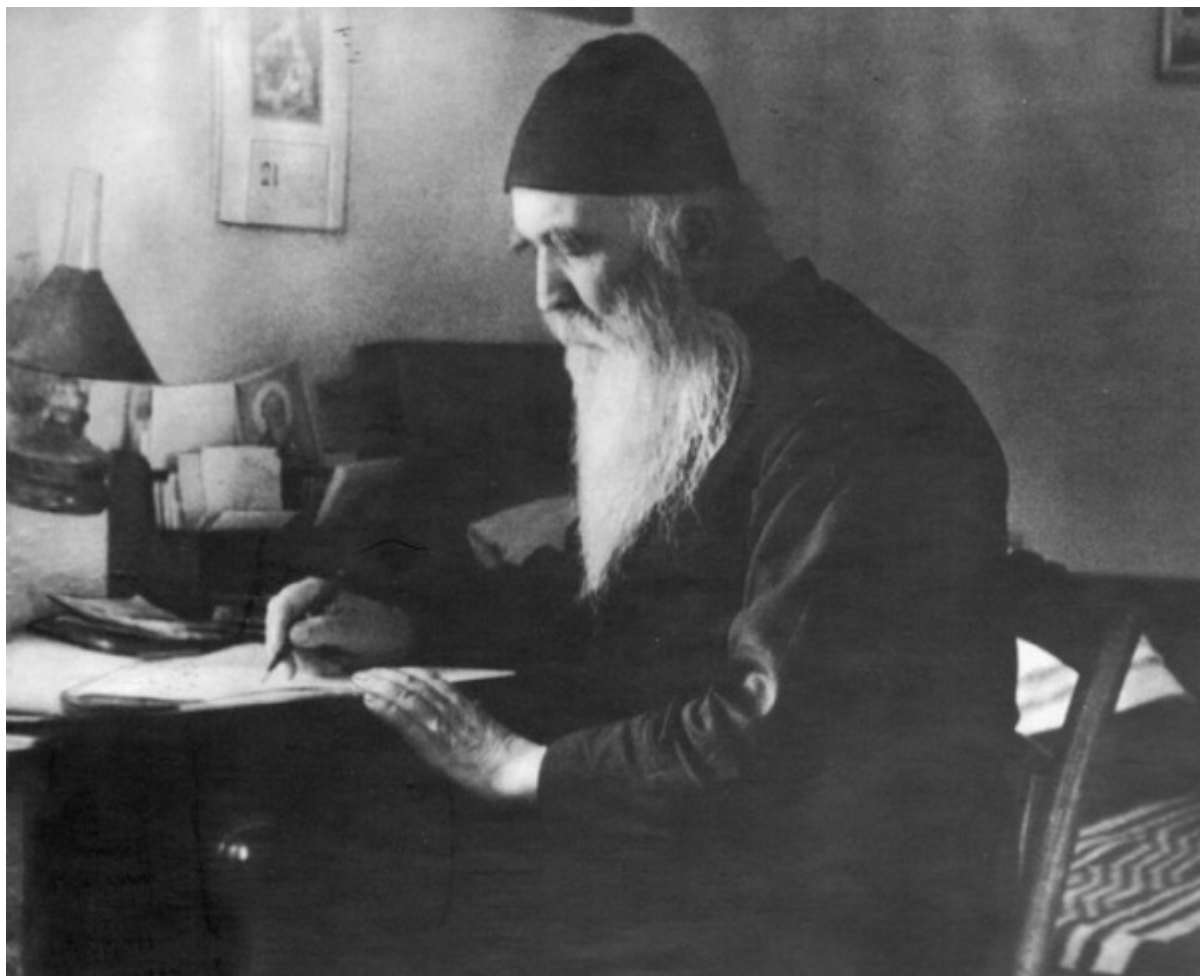
«Εγώ ειμί ο ποιμήν ο καλός. Ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησι υπέρ των προβάτων». Και μόνο αυτό το συμβάν το οποίο θα διηγηθούμε πιο κάτω, πιστεύουμε ότι από μόνο του φανερώνει την αυτοθυσία και την μείζονα αγάπη του γέροντος αλλά και την πνευματική του πατρότητα. Τον καιρό της Γερμανικής κατοχής ο γερμανός διοικητής, επειδή στο χωριό Τσιμπίδο σκότωσαν δύο γερμανούς και τραυμάτισαν έναν αξιωματικό, ζήτησε αν του προσκομίσουν οι πρόεδροι των κοινοτήτων, μία ορισμένη μέρα, 125 νέους από όλες τις κοινότητες της Πάρου, για να τους εκτελέσει.

Όταν άκουσα αυτή τη θανατική απόφαση λέει ο γέρων Φιλόθεος - πόνεσε η ψυχή μου και δοκίμασα θλίψη περισσότερο από κάθε άλλον, γιατί οι μελλοθάνατοι ήταν πνευματικά μου παιδιά... και η πνευματική συγγένεια και αγάπη είναι ανώτερη από τη σαρκική, όπως έγραψε ο Άγιος Ιουστίνος, ο φιλόσοφος και μάρτυρας. Γι' αυτό λοιπόν δεν αδιαφόρησα, αλλά αμέσως έσπευσα σαν πνευματικός πατέρας να σώσω τα πνευματικά μου παιδιά από τον επικείμενο θάνατο. Δεν έχασα καιρό. Την ίδια μέρα τον κάλεσα στο Μοναστήρι, και την επόμενη ήρθε. Φοβόμουν μήπως απορρίψει την παράκλησή μου και κατέφυγα στην ακαταίσχυνη προστασία των χριστιανών, την απροσμάχητη βοήθεια, την μόνη ελπίδα, καταφυγή και σωτηρία, την Υπεραγία Θεοτόκο, τη Ζωοδόχο Πηγή. Κάναμε λοιπόν παράκληση με όλους τους πατέρες και αδελφούς του μοναστηριού και παρακαλέσαμε με πίστη και ικετεύσαμε να μεσιτεύσει στον υιό της και Θεό μας να μετατρέψει την απόφαση του αδίκου Διοικητή και να χαρίσει τη ζωή στους ανεύθυνους, που άδικα καταδικάστηκαν σε θάνατο. Την παράκληση στην Παναγία παρακολούθησε και ο διοικητής με την συνοδεία του. Μόλις τελείωσε η παράκληση, ετοιμάστηκαν αν αναχωρήσουν. Τότε ο διοικητής είπε στον διερμηνέα να του ζητήσω να μου κάνει μια χάρη. Εγώ εκείνη τη στιγμή γέμισα χαρά και αγαλλίαση, διότι πίστεψα ότι εισακούστηκε η δέησή μας και ήρθε η κατάλληλη στιγμή να του ζητήσω εκείνο για το οποίο τον κάλεσα στο μοναστήρι και κάναμε και την παράκληση. Οπότε, πήρα θάρρος και μέσο του διερμηνέα του λέω να μου υποσχεθεί πρώτα ότι θα μου κάνει την χάρη που θα του ζητήσω, και τότε θα του τη ζητήσω. Μου έδωσε το δεξί του

χέρι και μου υποσχέθηκε ότι θα το κάνει. Τότε λοιπόν του είπα ότι θέλω να χαρίσει τη ζωή στους 125 νέους που αποφάσισε να θανατώσει. Αλλά όταν το άκουσε, απήντησε να του ζητήσω άλλη χάρη, γιατί αυτή τη χάρη δεν μπορεί να την κάνει διότι έχει τέτοια διαταγή, που λέει: Όταν σκοτωθεί ένας γερμανός, στη θέση του να σκοτώνονται 50 Έλληνες από τα κοντινά χωριά, για δύο γερμανούς 100 Έλληνες κλπ. και επειδή είδα ότι, παρά τις παρακλήσεις που του έκαμα, επέμενε να του ζητήσω άλλη χάρη, του ζήτησα ως μέγιστη χάρη να με πάρει με τους 125 καταδίκους, να με εκτελέσει. Όταν άκουσε τούτο ο σκληρός εκείνος και απάνθρωπος διοικητής, κάμφθηκε, μαλάκωσε η καρδιά του, συντρίφθηκε και συγκινημένος μου έδωσε το δεξί του χέρι και μου είπε: «Σου τους χαρίζω». Τη στιγμή εκείνη τόση μεγάλη χαρά αισθάνθηκα, όση ποτέ. Είχα βέβαια χαρά ελπίζοντας ότι, εάν δεν άλλαζε γνώμη για τους καταδίκους, θα πέθαινα και γω με τα πνευματικά μου παιδιά, αλλά η χαρά εκείνη θα ήταν χαρά μόνο για μένα, ο θάνατός μου δηλαδή μόνο σε μένα θα προξενούσε χαρά, ενώ στους αδελφούς της μονής και σε όλα τα πνευματικά μου παιδιά στην Πάρο θα προξενούσε λύπη.

Όμως η χαρά που πήρα, όταν ο διοικητής μου είπε «Σου τους χαρίζω», ήταν χαρά κοινή, γενική, για όλους: για μένα, για τους καταδίκους, για τους γονείς, αδελφούς, συγγενείς, φίλους και συμπατριώτες, χαρά για όλη την Πάρο. Εκτός λοιπόν από τη δική μου χαρά συμμετείχα ως πνευματικός πατέρας και στην κοινή χαρά όλων. Όλη αυτή η δραματική υπόθεση είχε ως αφετηρία τον σύνδεσμο της αγάπης διότι, αν δεν μας συνέδεε ο σύνδεσμος της αγάπης, της αγάπης της ειλικρινούς, της πνευματικής, της χριστιανικής, της αδελφικής, της πατρικής, με τους καταδίκους, θα έλεγα: «τι με μέλει εμένα; Δεν παν να τους σκοτώσουν οι Γερμανοί; Εμένα να μην πειράζουν και το μοναστήρι μου. Εγώ να ζήσω και εκείνοι ως πεθάνουν». Όμως η αγάπη, το χριστιανικό και το ηθικό μου καθήκον μου έλεγε «όχι». Ο Χριστός, μου έλεγε η αγάπη του Θεού, ο αναμάρτητος Θεός, κατέβηκε από τους ουρανοί και υπέμεινε τον πιο επονείδιστο σταυρικό θάνατο και πέθανε για εμάς τους αμαρτωλούς, τους εχθρούς του γι αυτό και συ οφείλεις, ως μαθητής, ιερέας του Ιησού Χριστού, αν γίνεις μιμητής Του, να πεθάνεις για τα πνευματικά σου παιδιά, τα οποία και εκείνα σε σέβονται, σε εκτιμούν, σε αγαπούν.

Ο πνευματικός πατήρ είχε καρδιά αγίου ανδρός. Και η καρδιά αυτού είναι πλήρης αγάπης

Η ζωή του γέροντος ήταν γεμάτη θεοφάνειες αλλά και συντυχίες μετά των αγίων, όπως της κυρίας Θεοτόκου, του αγίου Δημητρίου, του αγίου Νεκταρίου και άλλων.

«Πορεύομαι ετοιμάσαι τόπον υμίν... εάν αγαπάτε με τας εντολάς τας εμάς τηρήσατε και εγώ ερωτήσω τον Πατέρα και άλλον Παράκλητον δώσει μοι... ουκ αφήσω υμάς ορφανούς». Ο άγιος γέροντας προαισθανόμενος το μακάριο τέλος του ως καλός πνευματικός πατέρας, η σκέψη του είναι και πάλι στα τέκνα αυτού.

Ο ίδιος αναφέρει ότι με τη χάρη του Θεού συντάσσει πνευματική διαθήκη και την αφήνει ως πνευματική περιουσία στα πνευματικά του τέκνα. Τα νουθετεί ως καλός πατέρας, τα προτρέπει αν αγαπήσουν τον Θεόν για να βρουν την χάρη την αιώνιον. Υπόσχεται ότι αν βρει παρουσία ενώπιον του Θεού ποτέ δεν θα τα ξεχάσει. Είναι πάρα πολλά τα γεγονότα αλλά και οι επιστολές που φανερώνουν τον άγιο γέροντα ως τέλειο πνευματικό πατέρα μιμούμενο τον ουράνιο πατέρα μας.

Ταπεινή μας ευχή και προσευχή είναι να γραφεί και επισήμως εις τας δέλτους της εκκλησίας μας ο άγιος γέροντας ως πρεσβευτής και μεσίτης προς Κύριον.